

ÁMORTH ANGELIKA

HIBA

Kétezer-öt január harmadikán követtem el életem legnagyobb baklövését – fiút szültem erre a világra. Persze, akkor még fogalmam sem volt, mekkora hiba ez, és arról sem, természetesen, hogy miért. Egy fiúgyermeknek általában mindenki örül, főleg, ha elsőszülött, és ráadásul egy konzervatív értékrendű állam népességét gyarapítjuk vele. Így hát, azon a szélcsendes, de cserébe fogvacogtató téli hajnalon én is örültem. A karácsonyt már otthon ünnepeltük, hármasban. Anyósom hozott kutyját, amiből én nem ettem – a méz miatt nem merem, azt mondta Marina Petrivna, tartani kell a szoptatós étrendet, nehogy fájjon a kis hasa az ő drága, egyszem unokájának –, pedig, édes Istenem, de szeretem! Visszanyeltem a nyálam, főtt krumplival teli gyomorral és hálával túlcsondult szívvel énekeltem a Scsedrikot. Gyermekek születik nekünk, fiú adatik nekünk, ízlelgettem a Szenteste édes szavait. És hosszú, hosszú éveken keresztül boldogsággal töltött el a gondolat és a tudat, hogy van egy csodálatos, mosolygós, mindig kíváncsi, néha talán túlbuzgó kicsi, majd persze később nagy fiam. Persze, néha bosszankodtam is, nem tagadom. Például, amikor harmadszor esett le a diófáról, hiába téptem a szám, hogy ne másszon rá. Vagy, amikor mosás előtt elfelejtettem kiszedni a maréknyi kavicsot, botocskát, makkot és csigaházat a kabátja zsebéből, és tönkre tettem vele a mosógép szűrőrendszerét. De összességében szerettem fiús anya lenni, el sem tudtam volna képzelni, milyen lenne nélküle az élet.

És így ment ez egészen kétezer-huszonkettő február huszonegyedikéig. Azon a hajnalon, amelyen az időjárás épp olyan száraz és hűvös volt, mint a születésének pillanatában, az első rakétabecsapódásnál értettem meg, hogy mekkora hibát követtem el. Vagyis, akkor csak sejteni véltem. Alig egy hónapja, hogy betöltötte a tizenhetet. Gondoltam, én naiv pudingszívú, én bolond, vak, és minden jó tanácsra süket, hogy még van időnk, hátha véget ér ez a borzalom pár hét vagy hónap alatt, de legkésőbb kétezer-huszonhárom január harmadikáig.

Eltelt egy hét, egy hónap, majd a többi hónap is, és nem lett semmi jobb. Egyre csak rosszabb. És eljött a január harmadika is. Karácsonykor ismét kutyját ettünk, Scsedrikot énekelünk, és grúz vörösborral öblítettük le az

ünnepi dallamokat. A színe olyan sötét volt, mint az alvadt véré. És hiába volt édes, megkeseredett a szánkban az aggodalomtól.

Néhány hét, és jöttek a terepmintás államszolgák. Reggel volt, még a nap sem kelt fel teljesen. Iszapszínű ruhájuk egybeolvadt bőrük színével. Az arcvonásukra már nem emlékszem, csak egyikük kezének érdes tapintására. Ez a kéz nyújtotta át a behívót.

Talán ha nem akkor, azon a cseresznyefaillatos napon fogan, vagy legalább néhány nappal, órával korábban-később, bármikor, akkor lány lett volna. Ha más lett volna a légnyomás, a hőmérséklet, a dőlésszög, a pH-érték, a csillagok állása, bármi, talán lány lett volna.

A tizenkilencedik születésnapját már nem ünnepelhettük meg.

Gyermek született nekünk, fiú adatott nekünk. S bár hősként temettük el, fojtó tömjénfüsttel, tisztelgéssel, térdhajtással és szélszaggatta nemzetizászló lobogással, nem lett a békesség fejedelme. Csak egy hús-vér túpárna egy szárazföldi akna szilánkjai számára.

A GUMIKESZTYŰ

– Bejössz velem, vagy megvársz az autóban?

A férfi rövid gondolkodás után némán biccentett fejével, és elindult a nő után. Nem mintha annyira szeretett volna menni, de gondolta, hátha hamarabb végeznek így. Hétkor kezdődik a meccs – érvelt magában –, és ha nem sűrgeti meg az eseményeket, még lemarad az első féldőről.

Amint megnyílt előttük a drogéria fotocellás ajtaja, a nő tenyerébe gyűrte és az orrához emelte pulóverujjának végét, ezzel próbálta tompítani az erős mosószerillatot.

– Hozzak valamit? – kérdezte a férfi.

Gondolkodott. Mi az, amit rá lehet bízni a listáról? A sampont semmiképp sem, azt már megtanulta egy életre. Nem szeretne megint hetekig kettő az egyben bővlival hajat mosni, és közben azt hallgatni, milyen remek, költséghatékony vásárlás volt.

– WC-papírt – mondta végül. – De három rétegűt vegyél! – kiáltott már a sor végén lévő férfi után.

A nő elindult a tisztítószeres irányába, amelyek az üzlet végén, az utolsó előtti sorban voltak. Levett a polcról egy hideg zsiróldót. Nem a drága, agyonreklámozottat, hanem a sajátmárkást. Vajon gumikesztyű van otthon? – merengett, miközben valaki megérintette a vállát.

– Megvan a WC-papír. Kell még valami?

– Keresz gumikesztyűt! Azt a vastagabbat, tudod, a sárgát, ha van – osztotta ki a soron következő feladatot.

A férfi morogva indult a keresésére. Honnan tudná, mégis honnan, melyik a vastagabb? Nem az ő dolga az ilyesmi, azt sem tudja, hogy hol szoktak ezek lenni, vagy, hogy otthon hol tartják...

A nő közben a hajápolási szerek irányába indult. Vagyis indult volna, mert úgy tudta, jobbra lesznek, két sorral előrébb. De tévedett. Biztos átrendezés volt – állapította meg magában. Akarata ellenére a gyermekápolási részleg kellős közepén találta magát. Szíve a garatjában dobogott, úgy érezte, szinte öklendeznie kell az erőszakos lüktetéstől. „Gyengéden tisztít és védelmet nyújt”, „védőréteget képez, nemcsak ápol, hanem hidratál”, „bio körömvirág kivonattal és mandulaolajjal...” Forgott vele az egész drogéria, maga sem tudta, miért kezdte el olvasgatni a körülötte lévő termékek leírását. Nem is ő olvasta már, maguk ordították felé vádlóan, kék szemű csecsemők és göndör angyalfürtös totyogók képe mögé bújva, és nem tudta, hogyan szabaduljon. A fehér járólapon mintha sűrű futóhomokká változott volna alatta.

Ismét a férfi vállon koppintása zökkenetett ki.

– Megvagy?

– Még szempont nem vettem – válaszolta némi gondolkodás után, és visszatért a valóságba.

– Akkor mire vársz? Ne húzd az időt, tudod, hogy mindjárt kezdődik a meccs.

Talán határozottabban ki kellett volna állnia a saját vágyai mellett. Vagy talán meg kellett volna próbálni egyedül? Nem, nem! – hessegette el a gondolatot. Egy gyereknek apára is szüksége van. Amúgy sem birkózott volna meg a felelősséggel egymaga.

Töredezett hajra. Mandulaolajjal. Talán egyéb töredezettségre is jó lesz – gondolta, és a bevásárlókosárba hajította egykedvűen.

– Kesztyűt vettél? – kérdezte a pénztárhoz közeledve.

– Igen. De csak ilyen kék volt.

Mint az orvosokon – mondhatta volna. A kék kesztyű meg a piros vér. A kék száj meg a piros szem. De nem volt kinek mondani. Mert neki ezek csak a Barcelona színei a mezen.

EGY VÉRBŐL VALÓK

Négy év és negyvenhat nap telt el azóta, hogy utoljára láttalak. Most ismét itt vagyok, a szülővárosunkban. Te is itt vagy, itt is voltál mindig, csak én mentem világgá. Meglátogatlak hát, bár nem hívtál, de így illik, a vér kötelez. Kikeresem a telefonszámod, vagyis kikeresném, de az új telefonomban már nem találok az elmentettek között. Szerencsére, vagy nem, de K-nak megvan, elkérem. Kicseng, nem veszed. Várom, hátha visszahívsz. Nem teszed. Újra próbálkozom, sikerül. Kellemetlenül feszengsz, látom, hogy zavar, hogy nem tudtál kibújni a találkozás alól, hogy nem jutott eszedbe időben elég jó kifogás.

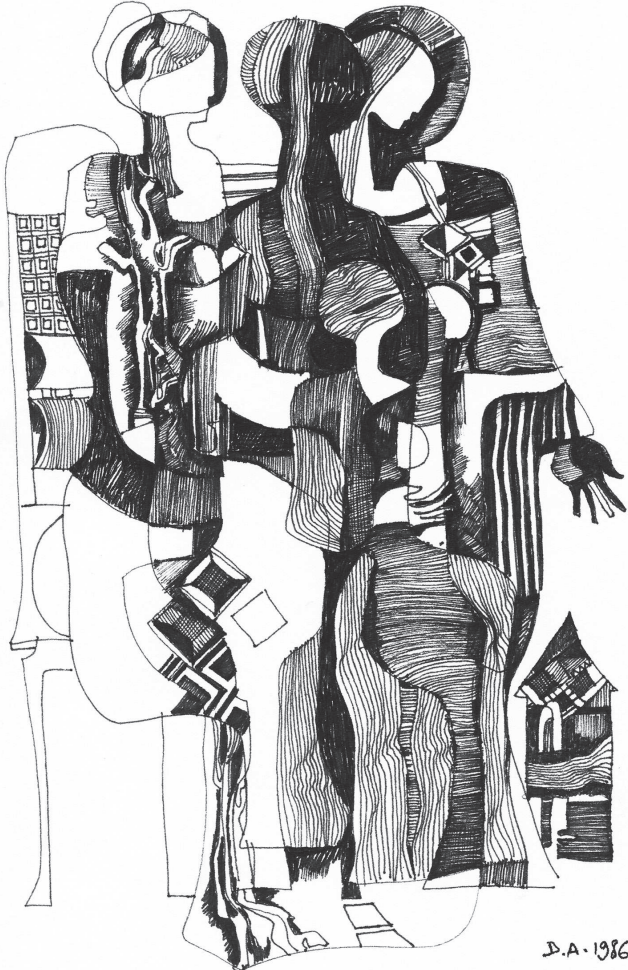
Taxival érkezem. Az utca sáros a tegnapi eső miatt. A házad előtt belélepek egy nagy pocsolyába. Rossz ómen, gondolom. De mindegy, most már itt vagyok, essünk túl rajta. Kávével kínálsz, én elfogadom. Mindig elfogadom. Kint ülünk a teraszodon, a késő tavaszi nap fájoan süti a fekete pólóval borított vállamat. Odébb húzódom, a szőlőlugas árnyékába. Látod, hogy rossz itt, de nem hívsz be. Én sem akarok bemenni igazán. A cipőm is sáros, és kint kellemes orgonaillat van. Hosszasan kevergetem a feketét, a kiskanál hangosan koppan a mákvirágmintás csésze falán. Nem bánom, hadd kocogjon, addig sem kell hallgatni a csendet.

Elnézegetem őszülő hajszálaid sokaságát. Nem változtál a négy év alatt valami sokat. Külsőre legalábbis. A tekinteted viszont más lett. Hideg, kimerült, és számomra teljesen idegen. Megtaposott az élet, nem kímélt. Minden ember a maga szerencséjének a kovácsa, mondogattad régen. Úgy tűnik, a te kezdedben nem áll valami jól az a kalapács.

És, hogy vannak a gyerekek, töröd meg végre a némaságot. Jól, kösz, született azóta még egy, mióta utoljára beszélünk, de hisz láttad, nyomtál rá egy lájkot a fészbukon, amúgy most ment bölcsibe. Ezt persze nem mondom, nem illik. Nem akarok fölöslegesen konfliktusba keveredni, semmi értelme. A tieid is hogy megnőttek már, szeptembertől kezdődik a suli. Mesélni kezdem, az enyémmek hogy megy, hogy második lett a szavalóversenyen. De látom rajtad, hogy nem érdekel. A mondat közepén szakítom meg a sztorit, de neked fel sem tűnik. Talán tényleg unalmas.

Ugatni kezd a kutya. Nahát, ez még él? Hány éves már, tizenhárom, tizennégy? Eszünkbe jut róla a régi Foxink. Emlékszel, mennyit nyúztam szerencsétlent? Ráadtam a babáim sapkáját, felültettem a hintára, fagyival ettettem. Mondjuk azt pont nem bánta. De amúgy nem csoda, hogy meg-

szökött tőlünk szegény. Nevetünk, jólesik a nosztalgia. Ez az egyetlen, ami összeköt bennünket. A múlt. Mert jelenje már rég nincs a kapcsolatunknak. Jövője is aligha lesz. Csak a múlt marad nekünk. A gyermekkori Tisza-partra járások. Csikizések és cukkolások, kergetőzések és gyerekes viták. Az első kertyő, amivel te kínáltál meg. Csak a múlt maradt. Na meg az, hogy egy vérből valók vagyunk. De most már tudjuk, hogy ez nem jelent semmit.

D.A. 1986